

1. Dejavnosti nekega intendanta

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

16. Dec. 2018

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Jožefmarija se je pognal na ulico, ne da bi si delal kakršnekoli skrbi zaradi obleke, ki mu jo je podaril konzul in mu je bila nekoliko prevelika. Oblečeno je imel čisto srajco in

skrbno zavezano kravato, kar je bilo lastno le redkim ljudem, ki so po madridskih ulicah stopali prepričani sami vase in zaščiteni z zanesljivimi dokumenti. Tovrsten blišč je bil značilen za tuje diplomate in razpoznavni znak civilnih oblasti. S svojo zastavico na zavihku suknjiča in z intendantsko akreditacijo neke ameriške republike v žepu je Jožefmarija prvič po enem letu razmeroma varno in zaupljivo hodil po svojem starem Madridu. Če temu dodamo še bledico zaradi dolgih, v senci preživetih mesecev, je bilo prav malo verjetno, da bi kdo v tem človeku z videzom sestradanega uradnika prepoznal nekdanjega rektorja Sv. Elizabete.^[1]

Kakor hitro se je znašel zunaj konzulata, se je napotil proti Isidorovemu stanovanju, kjer so ga pričakali Manolo Sainz de los Terreros, Chiqui in Rafael Calvo Serer. Slednji je posebej zato, da bi

bil z očetom, pridobil dovoljenje za dvodnevni izhod, nato pa se je vrnil v Valencijo in se pridružil Mednarodnim brigadam, kamor je bil napoten. Chiqui je nekaj dni prebil v Madridu in se zatem znova vključil v Andaluzijsko vojsko.^[2]

Način ravnanja, ki ga je privzel intendant, je zahteval naravno obnašanje in precej poguma, pri odločitvah pa ni smel nikdar dajati videza negotovosti. Kot prvo se je po božji previdnosti lahko vselil v najeto stanovanje, ki mu ga je poiskal oče Eduarda Alastruéja.^[3] Šlo je za sobo v četrtem nadstropju levo, na Ulici Ayala, številka 67. Ker je bil navajen v svoji sobi imeti Marijino sliko, kateri je od časa do časa namenil ljubezniv pogled, je začutil, da njeno družbo pogreša. Zavaljo tega se je odpravil v središče Madrida, v neko trgovino na Angelovem trgu, v kateri se je nadejal najti tovrstno blago, čeprav v izložbi ni bilo videti

drugega kot okvirje in zrcala. Ko je povprašal, ali imajo kakšno Marijino sliko – v tistem času prepovedan in nevaren predmet –, je v ozadnjem prostoru prodajalne prišlo do majhne zmešnjave. Da bi lastnika prepričal, da ima dobre namene in ni preoblečen policaj, mu je pokazal dokumente inozemskega intendanta in tisti dobri ljudje so mu, ne brez preplašenosti, prinesli litografijo Žalostne Matere Božje ter mu vidno živčni izročili to nedovoljeno podobo.^[4]

Naslednji dan je s priporočilom, ki ga je priskrbel neki prijatelj Joséja Maríe Gonzáleza Barreda, šel na panamsko poslaništvo in pridobil potrdilo na ime »Ricardo Escribá« z namenom, da bi ga uporabljal Juan Jiménez Vargas, ki je dva dni zatem prišel živet k očetu v stanovanje na Ulici Ayala. Na osnovi namišljene službe sta bila povezana z dvema čezmorskima republikama in se,

oskrbljena z lažnimi dokumenti, izdajala za brata.^[5] Tak je bil vsaj njen namen. Juan je na podlagi nekega starega okulistovega predpisa pri nekem optiku naročil črna očala, ki jih je šel prevzet Isidoro. To je bila vsa njegova preobleka.

A pojavila se je nepremagljiva težava. Juan se do svojega novega »sorodnika« nikakor ni zmožal obnašati naravno. Čeprav je oče skušal doseči, da bi ga tikal, če naj bi dejansko izgledala kot brata, mu to ni uspelo. V Juanu je bil sinovski čut do očeta že tako zakoreninjen, da je vsak poskus presegal njegove zmožnosti. Ustrezne slovnične oblike mu niso šle z jezika. V drugih pogledih pa je bilo vse mogoče. Po zunanosti si nista bila tako različna. Juan je bil sicer manjše in koščene postave, a je kljub temu tehtal dva kilograma več kot Jožefmarija.

V tistih prvih septembrskih dneh se je oče dnevno srečeval s svojimi domačimi in s člani Dela. Običajno je kósil pri gospe Dolores. Toda 4. septembra so šli vsi, ki so bili v Delu in so se svobodno gibali po Madridu, v restavracijo »Heidelberg«. Leta 1933 ali 1934 so imeli tam kosilo ob neki posebni priložnosti. Sedaj so torej podoživljali preteklost. V lokalu ni bilo opaziti kaj dosti sprememb. Nekoliko več pa med strežnim osebjem. Najbolj sta bila spremenjena jedilni list, ki je bil precej skromen, in pa cena: pezeta za vsako jed. (Ko oče v pismu poroča o tem kosilu, ne govori o številu hodov. Predpostavljamo lahko, da sta bila dva in poobedek, saj kljub strogosti do lastnega želodca ni nalagal prisilnega posta svojim otrokom.)^[6]

* * *

Skupno pismo španskih škofov o verskem preganjanju, datirano s 1.

julijem 1937 in objavljeno avgusta istega leta, je imelo velik odmev v mednarodnem javnem mnenju.^[7] V republikanski coni je bilo storjeno vse, da bi bile obtožbe utišane in obdolžitve zavrnjene. Njegova objava je bila koristna, saj je zavrla preganjanje, ki je besnelo, odkar je izbruhnila državljanska vojna.^[8]

V Negrínovi vladi, oblikovani maja 1937, se je kot pravosodni minister pojavil baskovski nacionalist in katolik Manuel Irujo.^[9] Ta je skušal republikansko vlado prepričati o hudi škodi, ki jo je republiki povzročalo to neusmiljeno delovanje proti Cerkvi. Predstavil je celo zakonodajni predlog za obnovitev bogočastja in zagotavljanje verske strpnosti. Njegovi kolegi v vladi niso prisluhnili osamljenemu prizadevanju pravosodnega ministra, so pa njegova dejanja izkoristili za to, da bi na mednarodni ravni s povsem političnimi namerami razglašali

predloge ukrepov, ki na žalost nikdar niso prišli dlje od navadnega osnutka. Tako se je sovraštvo do katoličanov nadaljevalo, sicer nekoliko bolj prikrito, a vseeno nevarno; in Cerkev je bila še naprej primorana v skrivanje.^[10] Podatki, ki so nam dostopni, kažejo, da takrat praktično že ni bilo več ubijanja in zapiranja duhovnikov in redovnikov. Sistematični lov z aretacijami v prvih mesecih vojne je dosegel svoj cilj ter se umiril. Katoliško bogočastje se je vršilo v tajnosti in posedovanje verskih knjig ali podob je bilo znak nenaklonjenosti. Najsilnejši del nevihte je mnoge cerkvene dostojanstvenike popeljal med vrste mučencev. Tisti, ki so ostali na tem svetu, so bili zaprti ali že dalj časa v skrivališčih, nekateri pa porazgubljeni po velikih mestih, kjer so junaško vršili svojo službo in tvegali možnost aretacije ali mučeništva. Jožefmarija je postal eden izmed njih.^[11]

Njegovi prvi koraki so bili usmerjeni v pridobivanje novic o njegovih duhovnih otrocih. V norveškem poslaništvu na Ulici Abascal se je skrival Vicente Rodríguez Casado. Ko se je tam nepričakovano pojavil oče, ga Vicente ni prepoznal, dokler ni zaslišal zvena njegovega smeha. Odtlej sta se pogovarjala skoraj vsak dan. Srečevala sta se v tamkajšnji vratarnici in hodila kramljat v garažo. Ko sta bila udobno nameščena v enem od avtomobilov, je oče za svojega spremljevalca vodil meditacijo.^[12]

Obiskal je tudi družino Ricarda Fernández Vallespína, kjer so mu sporočili veselo novico, da je bilo iz Francije preposlano Ricardovo pismo, v katerem pravi, da je dobro. Nato je brž odšel k Joséju Maríu Albaredi v penzion na Ulici Menéndez y Pelayo. Vse od začetka državljanske vojne je ta dobri prijatelj veliko storil za Delo in oče je

v tistih dneh na prav poseben način molil za njegov poklic. Kmalu po prihodu tja je prispel Albaredov prijatelj Tomás Alvira in duhovnik je z obema imel globok pogovor.^[13]

Potem je obiskal vse družine, ki so mu v najtežjih časih velikodušno omogočile zatočišče: družino Leyva in Herrero Fontana, z namenom, da njim in njihovim prijateljem sporoči svoje novo bivališče ter jim ponudi svoje duhovniško služenje.^[14]

Jožefmarija si je prizadeval, da ne bi niti en dan ostal brez maše, potem pa je hodil od hiše do hiše in prinašal obhajilo tistim, ki so to želeli.

Njegova sestra Carmen mu je izdelala nekaj majhnih korporalov, da bi lahko Najsvetejše shranjeval v kovinski cigaretnici, ki jo je nosil v etuiju s honduraško zastavo. Včasih je duhovnik ponoči spal kar oblečen, kakor v molitvi, medtem ko so na njegovih prsih počivale svete hostije.

[15]

Ena od oseb, s katerimi se je pogosto srečeval, je bil gospod Ramón del Portillo, Álvaroov oče, ki je bil hudo bolan. Nekaj članov njegove razkropljene družine je bilo v nacionalistični coni. Mati, po rodu Mehičanka, se je zatekla v bivališče, ki je bilo v lasti mehiškega veleposlaništva v Madridu. Bila je žena izredne trdnosti, ki je stala ob strani svojemu umirajočemu možu, v družbi Terese in Carlosa, tistih dveh majhnih otrok, ki sta hodila na konzulat po očetova pisma za Isidora. Toda vsi, ki so se tam skrivali, niso bili vredni zaupanja. Zaradi nevarnosti možne ovadbe sta otroka, čim se je v hiši pojavil Jožefmarija, zato da bi ju slišali sosedje, začela kričati: Zdravnik prihaja, zdravnik prihaja! Malčka sta se povsem vživela v igro, vendar niti onadva niti njun brat Álvaro niso vedeli, kako hudo je z bolnikom. Poleg tega brez dokumentov, ki bi mu omogočali prosto gibanje po

Madridu, Álvaro ni mogel tvegati in zapustiti konzulata.^[16]_____

V tistih dneh je Albareda očetu povedal, da je neki njegov znanec, Díaz Ambrona, našel zatočišče na kubanskem veleposlaništvu in da je njegova žena rodila deklico v Sanatoriju Riesgo, ki je bil takrat pod zaščito angleške ambasade. Zakonca sta iskala duhovnika, ki bi pravkar rojenega otroka krstil. Albareda jima je sporočil, da je Jožefmarija pripravljen to storiti, in dogovorili so se za krst na določen dan ob sedmih zvečer. Zdelo se je, da opozorila glede diskretnosti niso bila potrebna. A tistega dne je duhovnik izvedel, da je gospod Díaz Ambrona, verjetno iz navdušenja nad očetovstvom, poleg botrov povabil še druge ljudi ter pozabil na ilegalne okoliščine, ki so jih še vedno omejevale. Zaradi tega je Jožefmarija prišel dve uri prej. Krstil je deklico in se poslovil od staršev, čeprav so ga hoteli zadržati na

družinskem praznovanju. Glede na to, da bodo v kratkem evakuirani, bodo že imeli priložnost – tako jima je dejal – nadoknaditi slovesnost v kakšni župniji.^[17]___

8. septembra je za sprejem v Delo zaprosil José María Albareda.^[18]___ Skupaj z nekaterimi njegovimi prijatelji, s Tomásom Alviro in drugimi znanci, s katerimi je uspel navezati stik v Madridu, je duhovnik sklenil imeti duhovne vaje, tako kot so jih organizirali v Študentskem domu Ferraz; samo da niso imeli kapele, niti terase, po kateri bi se sprehajali v prostem času, niti zagotovila, da jih ne bo zasačila policija in ne bodo vsi skupaj končali v zaporu. V pismu z dne 10. septembra je oče onim v Valenciji poročal o dogodkih svojega prvega tedna zunaj konzulata:

Madrid, 10. sep. '37

Z nič kaj dosti volje vzamem danes v roke pero. Ne zato, ker si ne bi želel, ampak zaradi obilice majhnih stvari, ki se sprevržejo v čemernost, če ne pazim.

Álvaro – ubogo dete! – preživlja zelo grenke trenutke. Njegov oče, ki je ostal v Madridu s svojo ženo (Álvarovo materjo) in obema otrokoma (starima devet oziroma enajst let), zato da bi bil za družbo, ko je vsa družina zapustila Španijo, je hudo bolan, ima tuberkulozo grla. Lahko si predstavljate navzkrižje. Álvarova mama je zelo pogumna, vendar ni mogoče, da bi se dobra gospa odrekla družbi svojega sina v teh okoliščinah. Bomo videli, kako se bo to rešilo.

Ricardo in Jožefmarija prebivata v stanovanjcu, ki sta ga – zelo zelo poceni – najela v predelu Salamanca. Jožefmarija kósi pri babici, Ricardo pa z mojim sinom Joséjem M.

Albaredo. Zajtrk? Dobro! Večerja?
Ah, je to res, da imamo večerjo?

Pošiljam vam pristen portret svojega brata, takšnega, kakršen je: povsem tak kot v resnici, tako pravijo.

V teh dneh se je norec namenil organizirati predavanja, kakršna je imel pri sebi doma med sprehodki po strešni terasi. Zagotavlja, da ga bo poslušalo sedem ali celo devet profesorjev. Tako on. Moja želja je, da se to ponovi še enkrat oziroma kar dvakrat.

Sam kar dobro shajam in se zabavam s stvarmi po svojem okusu. Ker sem človek starega kova, se držim svojih klasičnih navad: voda, vino in kruh po dolgem in počez. Poleg tega – starčevski privilegiji – poslušam zaupnosti in delim nasvete, razumne spričo teže let, vsej otročadi in celo tistim, ki niso otroci. Moje noge? Ja, za zdaj brez revme. Ne vem, koliko bodo še zdržale.

Osmega je prišel k meni José M. Albareda, da bi me zaprosil za vstop v naš dom. Ker je resen snubec ter zanesljiv mož z bodočnostjo, sem privolil. Povejte to ge. Mariji, da se ona zavzame za te ljubezni, velja?

Zelo sem hvaležen za vaša večkratna darila, ki so rešitev za naše opoldanske gastronomske spore. Vendar dedek noče, da delate finančne žrtve. Zagotovo ste storili več, kot bi smeli. In tega nočem. Nočem, nikakor, da se čemurkoli odrekate zaradi nas. Je to jasno?

Rafa! Kaj veste o njem? S kakšnim veseljem sem ga objel in kako težko mi je zaradi njegovega odhoda! Povejte mi kaj.

Lola mi nič ne piše. Pripravljen sem, da jih obiščem v spremstvu g. Manuela. Čakam.

Skrbi me za Álvara.

Pišite mi pogosto. Vsem trem (in še drugim nerojenim?) pošilja močan objem vaš dedek

Mariano

Moj brat naroča, da se spomnite na njegove vaje.^[19]___

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] O tem in o podrobnostih v nadaljevanju: prim. Juan Jiménez Vargas, RHF, T-04152-III, str. 154 sl. Do takrat je nosil Chiquijev modri kombinezon, v katerem je 20. julija 1936 odšel iz Študentskega doma Ferraz; prim. Pismo Maríi Dolores Fisac Serna, EF-370813-1.

Jožefmarija je imel pri sebi tudi nekaj osebnih vizitk z naslednjimi podatki:

»José Escribá Albás – Intendant honduraškega konzulata – Madrid«.

[2] V republikanski coni je bila ponovno vzpostavljena vojska, v kateri so bili pomešani prostovoljci in redni vojaki. Republiška vlada, znotraj katere je imela vedno več vpliva Komunistična partija, se je lotila vojaške organizacije milic in je s pomočjo rekrutiranja pod vrhovnim nadzorom Vojnega ministrstva oblikovala vojaške enote oziroma Ljudsko vojsko, kot so jo imenovali. Komunisti so dosegli prevlado v novem vojaškem aparatu, zlasti ko so prevzeli vodilne položaje na Splošnem vojnem komisariatu, ki je bil ustanovljen z namenom izvajanja družbeno-političnega nadzora nad oboroženimi silami s pomočjo političnih komisarjev oziroma pooblaščenih komisarjev, kot so jim uradno rekli. O republikanski vojski: prim. Ramón Salas Larrazábal, *Historia del Ejército*

Popular de la República, I in III, Madrid 1973. Prim. tudi Michael Alpert, *El Ejército Republicano en la Guerra Civil*, Madrid 1986, zlasti 5. poglavje, *Los militares profesionales del ejército republicano*, str. 93 sl., in 8. poglavje, *Los comunistas*, str. 219 sl.; Rafael Casas de la Vega, *Ejército Nacional y Ejército Popular de la República*, v: Miguel Alonso Baquer (ur.), *op. cit.*, str. 183–231; in Burnet Bolloten, *op. cit.*, str. 247–259 in 439–443 sl.

[3] Stanovanje je gledalo na ulico. V njem ni bilo postelj, ampak le nekaj blazin na tleh. Kot je razvidno iz blagajniškega prejemka za mesec september, je bila to ena soba: »Od g. Joséja Escribája sem prejel znesek sedemdeset pezeta, kolikor znaša najemnina za tekoči mesec za sobo v 4. nadstropju levo, Ulica Ayala 67. – Madrid, 13. september 1937 – Juan Zafra. Skupaj 70 – pezeta.« V prejemku za oktober pa je navedeno še jasneje:

»za sobo, v kateri biva, v mojem stanovanju na Ulici Ayala 67, 4. nadst. levo«. Prim. RHF, D-05201.

^[4] Šlo je za majhno reprodukcijo slike »l'Addolorata« G. B. Salvija, italijanskega slikarja iz 17. stoletja, znanega pod imenom Sassoferrato. Ko je Jožefmarija zapustil Madrid, jo je shranil njegov brat Santiago. Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 889; Joaquín Alonso Pacheco, *Sum.* 4636.

^[5] Prim. Juan Jiménez Vargas, RHF, T-04152-III, str. 118 in 121–123. Dokument, ki ga je imel v rokah Juan Jiménez Vargas, je bilo potrdilo s strani odgovorne osebe panamskega poslaništva v Španiji, na katerem je pisalo: »G. Ricardo Escribá Albás je zadolžen za nabavo v oddelku za preskrbo tega poslaništva.«

^[6] Prim. Pismo članom Dela v Valenciji, EF-370905-1. V korespondenci iz tistih mesecev skrivanja na honduraškem konzulatu

in tudi v Isidorovih pismih je mogoče opaziti, kakšnih podrobnosti, reda in točnosti so se držali pri računovodstvu v zvezi z Delom. Tako na primer v Pismu članom Dela v Madridu, EF-370725-5, pravi Isidoru Zorzanu: ***Danes si poslal eno pezeto premalo, 55.***

Ta red pri računovodstvu je bil usmerjen v to, da bi dobro živeli krepost uboštva. Morali so se soočiti z lakoto in morali so predvideti stroške, potrebne za odhod v tujino, ki bi bili brez dvoma visoki. Za vse to jim je ustanovitelj načrtno pravilo, ki naj se ga držijo:

Prilagodimo stroške situaciji negotovosti. V vojni je treba ravnati vojni primerno (Pismo članom Dela v Madridu, EF-370704-1).

Vendar ni skoparil. Kot pravi svojim sinovom v Madridu nekaj dni pozneje: ***Porabite za svoje osebne***

zadeve, kolikor je potrebno, brez pomišljanja (Pismo, EF-370710-1).

Nazadnje je bilo s pomočjo tega reda pri vodenju obračuna izdatkov mogoče razmejiti strošek, ki naj bi ga pokrili vsaki posameznik. Še zlasti pa je bila zaradi pravičnosti potrebna ločnica med člani Dela in družino Escrivá: ***Storite mi uslugo***, je zapisal v tistem času, ***in mi pošljite poročilo o našem finančnem stanju z vsemi podrobnostmi, če je mogoče. Razumljivo je, da morajo vsi stroški malega [Santiaga], kot je normalno, iti na račun moje matere, ne da bi en sam cent bremenil Delo. Dodajte tudi popis podrobnih mesečnih izdatkov, ki bodo potrebni, dokler bodo trajale te okoliščine. Te vrstice dajte teti Carmen, da jih prebere*** (Pismo Isidoru Zorzanu Ledesmi, EF-370630-1).

[7] Tako kot marsikatera tema, povezana z državljansko vojno, je bilo pismo deležno burne polemike. Prim. Gonzalo Redondo, *Historia de la ...*, 2. knjiga, *op. cit.*, str. 343–353.

[8] Prim. Vicente Cárcel Ortí, *La Gran Persecución. España, 1931–1939*, Madrid 2000, str. 126–146.

[9] Revolucija julija 1936 je Cerkev potisnila v katakombe. Edina izjema v republikanski coni je bila Baskija, kjer se je pod zavetjem njene avtonomije in z ogromno večino katoliškega prebivalstva ohranila verska praksa in ni bilo nikoli prekinjeno javno bogočastje v cerkvah (o tem vprašanju: Fernando de Meer Lecha-Marzo, *El Partido Nacionalista Vasco ...*, *op. cit.*).

9. januarja 1937 je baskovski minister Irujo republiškemu ministrskemu svetu predstavil dopis, datiran s 7. januarjem, da bi svoje vladne kolege prepričal o škodi, ki jo

je republiki povzročilo versko preganjanje. Besede na začetku tega dokumenta zgovorno orišejo, kolikšna je bila razsežnost nasilja in odgovornost republikanskih voditeljev: »Javno mnenje civiliziranega sveta z začudenjem, ki vodi do zavračanja, gleda na ravnanje republiške Vlade, ki ni preprečila obsodbe vrednih dejanj nasilja in ki dopušča, da se nadaljujejo v obliki in na način, opisan v nadaljevanju.

Revolucionarni val je bilo mogoče šteti za slep, neobvladljiv in nenadzorovan zagon v prvih trenutkih. Sistematično uničevanje svetišč, oltarjev in liturgičnih predmetov pa ni več nenadzorovano dejanje« (prim. Vicente Cárcel Ortí, *La persecución religiosa ...*, op. cit., str. 286–287).

Vlada, ki jo je vodil Largo Caballero, je predloge za uvedbo verske svobode, ki jih je napisal Irujo,

zavrnila. Pozneje, 31. julija 1937, je na ministrskem svetu Negrínove vlade Irujo znova predstavil osnutek odloka, ki je prav tako propadel.

Edini Irujev uspeh v tem pogledu je bil dosežen naslednje leto, ko je Negrín v neki programski izjavi, objavljeni 30. aprila 1938, nakazal na voljo vlade po spoštovanju svobode vesti in po zagotavljanju svobodnega izvajanja verovanj in verske prakse. Te namere pa v praksi žal niso prinesle koristi. Irujo je zaradi drugih razlogov odstopil avgusta istega leta. Prim. Burnet Bolloten, *op. cit.*, str. 784–785, 951–952 in 918. Prim. tudi Manuel de Irujo, *Memorias I, II. Un vasco en el Ministerio de Justicia*, Buenos Aires 1976 in 1978; in A. de Lizarra [Andrés María de Irujo], *Los vascos y la República Española. Contribución a la Historia de la Guerra Civil. 1936–1939*, Buenos Aires 1944, str. 155–159 in 172–197.

[10] Največji dosežek je bil zgolj poskus ponovne vzpostavitve katoliškega bogočastja ponekod, kjer so imeli komunisti manjšo moč, kot na primer v organu katalonske oblasti (*Generalitat*), vendar predlog ni prišel dlje. Prim. Josep Maria Solé i Sabaté, *Las represiones*, v: Stanley G. Payne in Javier Tusell (ur.), *op. cit.*, str. 595, in Burnet Bolloten, *op. cit.*, *passim*.

[11] V zvezi s spremembami in potekom preganjanja ugotavlja Javier Cervera, da so bili duhovniki najštevilčnejša skupina (18 %) med ubitimi na tako imenovanih »sprehodih«, medtem ko so duhovniki, ki so jim zaradi nenaklonjenosti režimu sodili na ljudskih sodiščih v Madridu, predstavljali le 1 % vseh sodnih postopkov (med dvanajst in trinajst tisoč) v času vojne (*op. cit.*, str. 76 in 155). Dokumentiral je podatek, da »je bilo nekaj več kot 25 % duhovnikov,

ki so jim sodila ljudska sodišča, spoznanih za krive zaradi sovraštva do režima« (*op. cit.*, str. 155), ostali pa so bili izpuščeni; in še, da »so bile verske prakse [...] obravnavane kot znak sovražnosti do republike« (*prav tam*, str. 191), preprosto posedovanje verskih knjig pa pokazatelj nenaklonjenosti, kar je vodilo do aretacije (*prav tam*, str. 179–180). Kar zadeva tajno izvrševanje duhovniške službe, je relevantno poglavje *Madrid, una iglesia de catacumbas*, v: José Luis Alfaya Camacho, *op. cit.*, str. 119–193. Tveganje in nevarnosti, povezane z versko prakso, so dobro vidne v prestrašenosti trgovcev, ki so Jožefmariju prodali Marijino sliko na Angelovem trgu, in v pripovedovanju Tomása Alvira, ki je videl, kako je bila neka oseba aretirana, »ker so pri njej našli Marijino svetinjico« (prim. Tomás Alvira Alvira, RHF, T-04373, str. 2). To se je dogajalo še poleti in jeseni 1937.

[12] Prim. Juan Jiménez Vargas, RHF, T-04152-III, str. 126.

[13] Prim. Antonio Vázquez Galiano, *Tomás Alvira. Una pasión por la familia. Un maestro de la Educación*, Madrid 1997, str. 80.

[14] Prim. Tomás Alvira Alvira, RHF, T-04373, str. 1; Juan Jiménez Vargas, RHF, T-04152-III, str. 125.

[15] Prim. Recaredo Ventosa García, *Testimonios ...*, *op. cit.*, str. 421; Juan Jiménez Vargas, RHF, T-04152-III, str. 128; Santiago Escrivá de Balaguer y Albás, *Sum.* 7344; Álvaro del Portillo, *Sum.* 889.

[16] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 901.

[17] Prim. Pismo, ki ga je Domingo Díaz-Ambrona poslal msgr. Álvaro del Portillo, 9. 1. 1992, citirano v: Álvaro del Portillo, *Entrevista sobre*

el Fundador del Opus Dei, Madrid
1993, str. 35–37.

[18] Prim. Juan Jiménez Vargas, RHF,
T-04152-III, str. 121 (Juan je običajno
kósil v penzionu, kjer je stanoval José
María Albareda); in Enrique
Gutiérrez Ríos, *José María Albareda,
una época de la cultura española*,
Madrid 1970, str. 109. Ustanovitelj je
že dalj časa vsak dan goreče molil za
Albaredo: ***Joséju M. Albaredi povej,
da se vsak dan prav posebej
spomnim nanj***, piše Isidoru Zorzanu
(Pismo, EF-370701-3).

[19] Pismo članom Dela v Valenciji,
EF-370910-1. ***Držim se svojih
klasičnih navad: voda, vino in
kruh po dolgem in počez*** – namiguje
na krščevanje in obhajanje svete
maše.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/1-dejavnosti-nekega-
intendanta/](https://opusdei.org/sl-si/article/1-dejavnosti-nekega-intendanta/) (5. Apr. 2025)